

polítiques al Parlament. D'Alianza Popular al PSM, passant per Unió Majorquina i el PSOE, han signat conjuntament els pressupostos anuals destinats a finançar la xarxa de repetidors de Voltor, una associació germana de l'OCB que treballa per la normalització lingüística als Mitjans de Comunicació.

De fa tres anys, a iniciativa d'Antoni Mir, gerent de l'OCB, s'ha arribat a un conveni amb l'Ajuntament de Palma per a realitzar cursos de català a les barriades i coordinar un material didàctic que també s'elabora a l'OCB. La consellera de cultura, M. Antònia Munar, s'ha compromès també a planificar cursos per al funcionariat.

Segons Antoni Mir, sempre s'ha cercat la col·laboració institucional, en particular, d'ençà de l'existència de les institucions autonòmiques. Ja amb Jeroni Albertí, al front del Consell General Interinsular, durant la pre-autonomia, va fer possible la coedició d'un llibre polèmic, *Català o mallorquí, llengua o dialecte?*, de Francesc de Borja Moll. Els arguments d'aquest llibre rebatien totes les tesis pseudofilològiques dels «gonellistes».

Miquel Alenyar, el futur president

A finals d'any, l'elecció de nou president per a l'Obra, una vegada que Ignasi Ribas ha decidit no presentar-se a la reelecció, marca les pautes de la institució per als quatre anys vinents. L'elecció de nou candidat planteja un gran repte per a la Nova Junta Directiva que sempre ha estat presidida per un home prestigiat i ben avingut amb l'espectre d'associats.

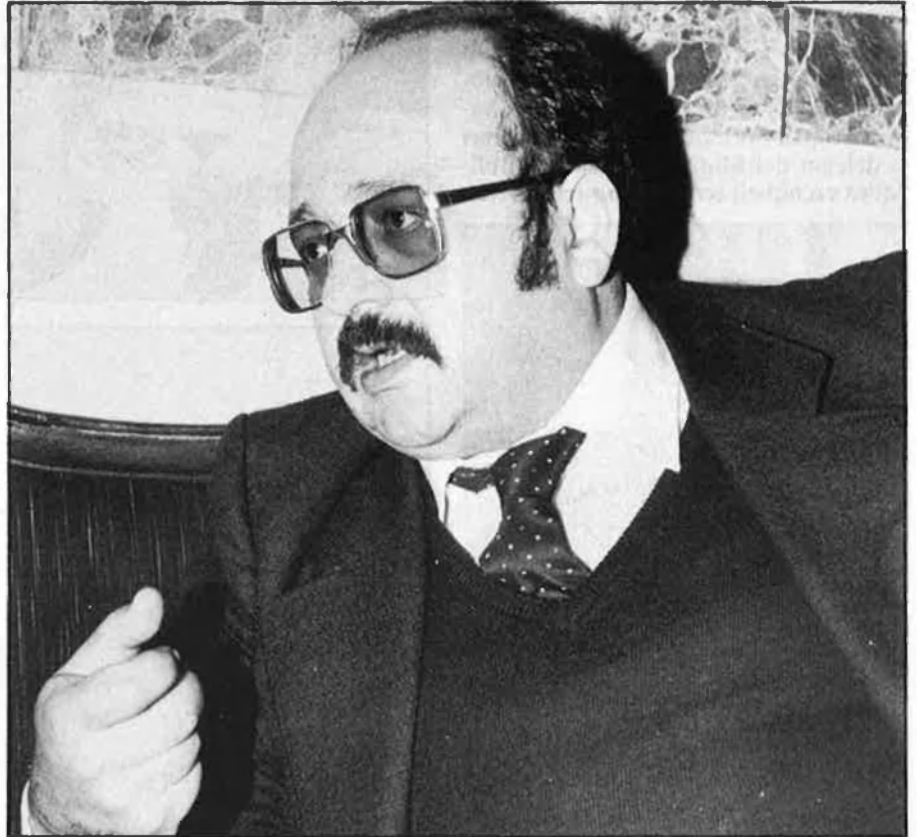
De fet, però, Miquel Alenyar, economista, és un home que compta amb un prestigi reconegut en la banca, gran aficionat a les arts plàstiques i a la història. Alenyar és autor de més de cent articles sobre economia a les Illes, els seus llibres són imprescindibles per a entendre l'economia illenca i, a més a més, és també un home de lletres i que no pertany, almenys de forma declarada, a cap partit polític.

Totes aquestes qualitats el converteixen en un president perfecte per a l'OCB. I sobretot, perquè no hi ha hagut cap altre candidat, a part d'ell. Per a ocupar la Nova Junta Directiva, es presenten les candidatures de Climent Picornell, Tomeu Colom, Pere Roselló i Bover (que actualment és secretari de l'entitat) □

LES BARCELONES DE VÁZQUEZ MONTALBÁN

El llibre de Nadal

Definit pel mateix autor com «una crònica subjectiva de la meua ciutat, però implicant-hi totes les ciutats possibles que conté», s'ha presentat a Barcelona l'últim llibre, en castellà i alhora en català, de Vázquez Montalbán, «Barcelones».

Manuel Vázquez Montalbán, una doble edició de cara a Nadal.

Carles Singla

Barcelones és el títol del nou llibre de Manuel Vázquez Montalbán que Editorial Empúries acaba de treure, en edicions catalana i castellana, de cara a les festes nadalenes. Dimarts, primer de desembre, es va fer la triple presentació, al públic, a la premsa, i televisiva, amb la intervenció de l'autor a l'*Àngel Casas Show* de TV3.

El llibre, de gran format i amb tapa dura, ha estat acuradament dissenyat per Ferran Cartes, bon professional i habitual en els llibres d'Empúries, amb una arriscada coberta on el títol és escrit amb una combinació de diferents lletres que van de la R de marca registrada a la S de Tàpies sobre fons blanc. L'interior, magníficament il·lustrat, parteix d'un disseny en tres nivells, el central, on hi ha el gruix del llibre, i

dos nivells, superior i inferior, ocupats per il·lustracions i comentaris complementaris, amb referència al poder i l'alta cultura el primer, i als temes més populars, el segon.

El creador del detectiu Carvalho ha definit el llibre com «una crònica subjectiva de la meua ciutat, però implicant-hi totes les ciutats possibles que conté». També va destacar la superposició d'arqueologies i de cultures que es troben a Barcelona en un espai molt reduït.

L'alcalde Pasqual Maragall i el creador del mite de la ciutat dels prodigis, Eduardo Mendoza, van ser els protagonistes de la presentació del llibre, a la tarda a la casa Elizalde. Maragall no va assistir al dinar amb la premsa, però sí que ho va fer Mendoza, a més de l'autor, el dissenyador, Miquel Horta i Xavier Folch, responsables de l'editorial i figures periodístiques com Jo-

sep Maria Espinás, Enric Canals, Josep Maria Huertas, Margarita Riviere o Joan Barril.

Manuel Vázquez Montalbán va des-tacar al dinar, a més de per la seva habi-

tual agudesa, per la visible pèrdua de pes que ha experimentat en els darrers temps, i, a diferència de la resta de comensals, es va limitar a una amanida i un tall de carn a la planxa. □

UNA «ÀREA» PER A LA NARRATIVA CONTEMPORÀNIA

Naix una editorial

Dijous passat es posaven a la venda els dos primers llibres d'una editorial acabada de nàixer: Àrea Contemporània. Filla del mateix equip de propietaris que Columna, es dedicarà tan sols a la narrativa, i publicarà llibres d'autors catalans i estrangers, alhora que pretén ser capdavantera en el llançament de noves propostes.

Fúlvia Nicolàs

L'embaràs s'havia portat, fins el passat dimecres, en el més absolut secret. Tant, que quan Miquel Alzueta convocà la passada setmana un dinar de presentació, més d'un periodista literari es va pensar que la cosa anava, com sempre, de Columna, de la qual Alzueta és editor. Però no: era tota una editorial nova, ja amb una col·lecció i amb dos llibres a punt d'eixir al carrer, la que acabava de nàixer. Àrea Contemporània, nascuda lliure però filla dels mateixos pares que Columna —Alzueta, Àlex Susanna, Ricard Badia i ara Joan Vinyoles— irrompia així, dijous passat, al mercat editorial català, amb la incògnita de si trobarà un espai on situar-se, en aquest moment d'insòlita activitat i eufòria del sector.

Dos joves narradors —un de mallorquí de vint-i-quatre anys, Jaume Capó; i un d'anglès de vint-i-set, Matthew Kneale— inauguren la primera col·lecció d'Àrea Contemporània, que porta el mateix nom de l'editorial i que es dedicarà en exclusiva a la narrativa, tant catalana com estrangera. Competint amb la mateixa editorial Columna, Àrea es proposa posar l'èmfasi en l'obra d'autors desconeguts, preferiblement joves i inèdits, d'ara mateix. *Novetat, modernitat i contemporaneïtat* són tres paraules que, segons els promotors d'aquesta nova editorial, expressen allò que aquesta proposarà als lectors, a un preu relativament mòdic —entre vuit-centes i mil pessetes per exemplar— i amb la voluntat d'esdevenir, com Columna, un projecte seriós i amb continuïtat.

Tot i que, segons Miquel Alzueta, Àrea Contemporània «trepitjarà sovint el terreny de la mateixa Columna», ja hi ha hagut una voluntat de generar

autocompetència, ben entès que Àrea podrà fer de *punta de llança* de Columna, proposant nous autors, arriscant-se i publicant obres d'absoluta novetat, «d'aquestes que mai no se sap del tot si seran, a la llarga, importants, o tan sols tenen un valor conjuntural com a reflex d'un moment literari».

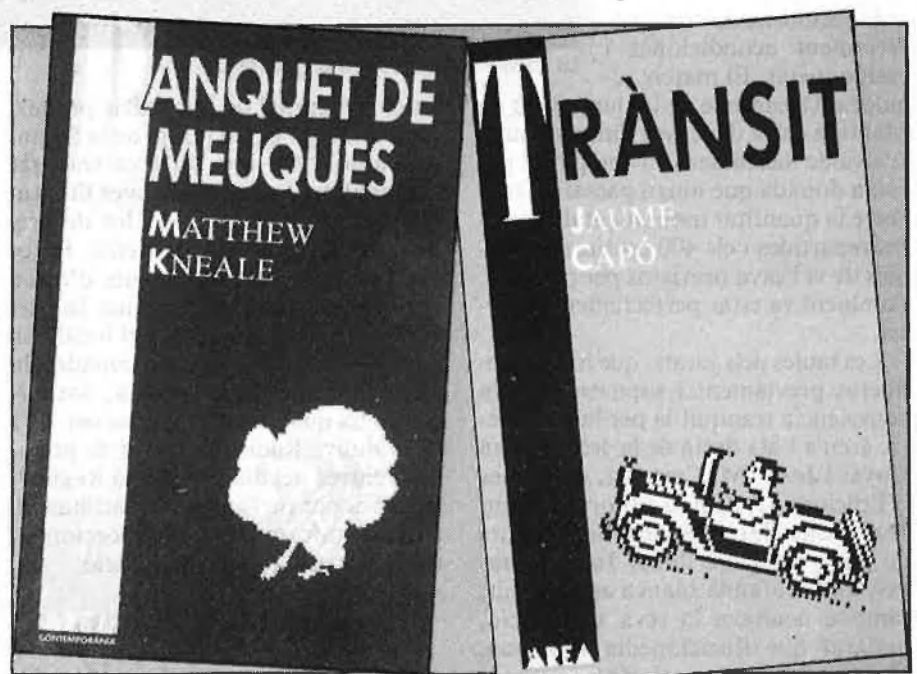
Els motius per què s'ha guardat amb tant secret la notícia de l'aparició d'Àrea Contemporània, que es presentà a la premsa el dia anterior a l'aparició en el mercat dels dos primers volums publicats, són tant la voluntat de presentar un projecte complet, «ben lligat i amb una programació que cobreix ja, a llibre per mes, tot un any», com la intenció d'entrar menys arriscadament en la competència pels drets de traducció de determinats títols, ja molt disputats per altres editorials catalanes.

El disseny d'aquests volums, creat per Ricard Badia, ofereix a primera

vista certa semblança amb el d'altres col·leccions, dedicades a un públic juvenil: colors forts i una il·lustració que descompon, amb un grafisme similar al creat per mitjans informàtics, un sol motiu, una imatge senzilla. «Aquesta no és una col·lecció juvenil, com ho demostra el fet que el primer títol publicat sigui, precisament, *Banquet de meuques*, però sí que està dirigida a un públic jove —explica Badia— i el que he tractat és d'incorporar un disseny nou, poc còmode potser, arriscat i que ofereix el gran guany que no recorda el dels llibres de Columna».

Ni el llibre de Kneale, *Banquet de meuques*, ni el de Capó, *Trànsit*, són allò que es considera apropiat per a un públic adolescent. Ambientat l'un al Japó, amb putes, aventures i matrimonis forçats, i l'altre a la Barcelona urbana, amb tres curiosos personatges de vida, en general, poc exemplar, són adreçats més aviat al públic que, avesat a la nova literatura publicada i traduïda per Columna, Quaderns Crema i d'altres editorials barcelonines, s'ha anat acostumant a aquesta mena de neorealisme *modern* que es llegeix ara mateix a Europa i als Estats Units.

Amb un tiratge inicial al voltant dels dos mil exemplars, segons Miquel Alzueta, aniran apareixent al llarg de l'any 88 els altres deu títols programats, alguns dels quals són *Peces de museu*, de la nord-americana Elizabeth Tallent; *Esfinx*, de la francesa Anne Garréta; *Bille en tête*, del també francès Alexandre Jardin; *A tant la peça*, de Miquel Fañanàs, i *Sad movies*, de Mark Lindquist. □

Dos primers volums publicats d'Àrea contemporània.